

Cricketbelevissen

Doednath Awadhpersad

Met interesse heb ik de verhalen gelezen uit "De Oude Doos" op de website van SGS. Deze verhalen hebben mij geïnspireerd om zelf ook enkele memorabele cricketbelevissen op papier te zetten.

Laat ik beginnen bij mijn cricketgeschiedenis, die begon te midden van de groene rijstvelden in mijn geboortedistrict Nickerie, Suriname. Ik groeide op naast een rijstveld waar in de jaren zestig van de vorige eeuw intensief cricket werd gespeeld. Direct na de oogsttijd werd het veld door een spontaan gevormde klussenploeg met grote voortvarendheid geschikt gemaakt voor cricket. Dat moest wel voortvarend gebeuren, omdat het rijstveld slechts drie tot vier maanden beschikbaar was. Dan brak de nieuwe planttijd aan en werd het veld weer omgeploegd. In die korte periode werd er intensief cricket gespeeld. De wedstrijden tussen de verenigingen uit de verschillende polders hadden een "challenge" karakter en stonden in de volksmond bekend als "challenge matches", waarop stevig werd gewed. De inzet van geld zorgde voor grote spanning en dat was duidelijk voelbaar. Het ging er zeer fanatiek aan toe. Als een jochie van zeven hielp ik de klussenploeg bij het gereed maken van de pitch en maakte ik de fanatieke strijd tussen de concurrerende polderverenigingen mee.

Bat en bal op het rijstveld; gespeeld met één wicket

Nu de pitch er eenmaal lag, maakten wij als junioren uit de buurt er ook goed gebruik van. Wij vormden partijen en gingen dagelijks na schooltijd in de felle en brandende zon "bat en bal" spelen, een voorloper van het echte cricket. Gretig als wij waren, wisten wij van geen ophouden en gingen door tot de duisternis inviel of totdat wij door de senioren cricketers van het veld werden gestuurd ten faveure van hun eigen cricketbeoefening. Het mooie was dat er door de buurtrivaliteit altijd zeer fanatiek werd gestreden voor de winst. De wedstrijden waren

zeer beladen, de spanning was te snijden en zorgde voor de voorspelbare grensoverschrijdende escalaties. Gedenkwaardig was dat wij deze wedstrijden speelden met geïmproviseerde cricketmaterialen. De bal werd bijvoorbeeld gemaakt van "balata", een rubberachtige sap dat werd getapt uit een balataboom van het regenwoud en vervolgens gekookt en gekneed in een ronde vorm tot een bal. Het bat maakten wij van een licht stuk hout, een gedroogde boomstronk of een kokospalmtak, die werd gehakt tot een bat. Tussen alle hectische momenten van de verhitte wedstrijden door is mij het meest bijgebleven dat wij goed in de gaten werden gehouden door de senioren, die meestal langs de boundary stonden om het fanatieke spel te aanschouwen. Het was hen opgevallen dat er alleen maar rechtshandige batsmannen op het veld stonden. Om de onderlinge wedijver te vergroten daagden zij ons uit om linkshandig te gaan batten. Ik ging als rechtshandige batsman die uitdaging aan. En zeer spoedig kreeg ik als achtjarig jongetje het linkshandig batten onder de knie. Sindsdien ben ik altijd linkshandig blijven batten.

Terwijl de voorloper van het cricketspel aan populariteit leek te winnen, brak er een sombere tijd aan voor mij. Wij moesten noodgedwongen verhuizen met het gezin. Gelukkig kon het spel van "bat en bal" worden voortgezet in de nieuwe woonomgeving. Nu niet meer op het cricketveld maar op het voorerf of op de stoffige zandweg voor de woning. Maar dit genoeg was helaas van korte duur. In mijn nieuwe woonomgeving en de omringende polders bleek weinig interesse voor "bat en bal". Mijn leeftijdgenoten hadden meer oog voor het voetbal dat in opkomst was in de polders. En zo begon ook bij mij langzamerhand de motivatie af te nemen en te verschuiven naar de voetbalsport. Ik stopte met "bat en bal" en sloot mij aan bij een voetbalteam uit mijn omgeving.

Mijn voetbalteam in Nickerie, 1978. Ik sta 4e van links met de aanvoerdersband

In die hoogtijdagen van de voetbalsport in de Surinaamse polders - waarbij het cricketspel naar de achtergrond was verdwenen - vertrok ik naar Nederland. In de beginjaren negentig - toen woonde ik al ruim een decennium in Nederland- was het Bijai Jawalapersad, een gerespecteerde cricketer in de Surinaamse cricketwereld, die mij aanspoorde om eens te gaan cricketen. Na enige aarzeling pakte ik de draad weer op en begon ik in Nederland voor het eerst het "echte" cricket te spelen. De cricketbewegingen van "bat en bal" uit mijn vroege jeugd jaren, bleek ik niet verleerd te zijn. Inmiddels werd ik rond 2003/2004 door "meester" Ajoeb Doekhie benaderd om lid te worden van SGS, een club die ik tot op dat moment niet kende. Met de imposante verhalen over zijn belevenissen bij SGS werd ik enthousiast gemaakt, en in 2007 werd ik lid van SGS.

In dat jaar speelde ik mijn eerste SGS-wedstrijd op het oude veld van Sparta in Rotterdam. Het was een aparte ervaring. Als ik het beeld van die eerste speeldag terughaal zie ik mezelf gespannen het clubhuis van Sparta binnenlopen. Daar stond ik dan te midden van allemaal nieuwe gezichten. Maar al gauw viel die spanning van mij af en voelde ik mij vereerd door de

vriendelijke verwelkoming. En dan mijn eerste wedstrijd. Terwijl de zon scheen op de groene grasmatten en de fieldende partij het veld betrad, stuurde de captain mij als "opener" het veld in. Ik maakte 51 runs en ging "retired". Een beter begin kon ik mij niet wensen en deze allereerste wedstrijd en de entourage eromheen, zijn in mijn geheugen verankerd.

Mijn allereerste wedstrijd voor SGS 2007

Na het mooie begin beleefde ik een ander onvergetelijk moment met SGS tijdens het drielandencrickettoernooi in Oakham in Engeland in 2009. Het was mijn eerste deelname aan het drielandentoernooi met een bijzondere wedstrijd tegen de Engelse Forty Club op de prachtige groene cricketgrasmatten in Oakham. In die wedstrijd moest ik aantreden tegen een clubprofessional als bowler. Deze sterke en snelle bowler opende de aanval waarbij hij niet aarzelde om enkele bouncers los te laten. Hij zette mij zeer onder druk met zijn snelheid. Bij zijn lange aanloop en het loslaten van de bal schoot de adrenaline als een spoetnik omhoog. Mijn hart sloeg als een razende, maar de paceman slaagde er niet in om mijn wicket te veroveren. De losgelaten ballen van zijn vuuraanval liet ik steeds weer doorschieten en telkens als ik mij omdraaide zag ik tot mijn vermaak een ring van zeven tot acht slip-, point- en gully fielders in een nutteloos gebukte houding staan voor een tevergeefse catch poging. Die catch kwam nooit, maar de gevormde ring zal ik nooit vergeten, zoals schitterend is vastgelegd door onze fotograaf Duco Ohm en hieronder afgebeeld.

Een ring van slip-, point-, gully fielders: Oakham 2009

Terug naar het cricketseizoen 2007 waarin ik mijn intrede deed bij SGS. Dat jaar reisde ik met de cricquetteur van Dosti CC voor het eerst na zevenentwintig jaar terug naar Suriname/Nickerie. Het bleek voor mij een emotioneel weerzien met het geboorteland. De reis bracht mij naar de diepste herinneringen van mijn vroegste jeugd en mijn oud-woonplaatsen. Maar het bijzondere was dat ik nu ook mijn eerste echte cricketwedstrijden ging spelen in Nickerie, waar ik mij ooit de basistechnieken eigen maakte te midden van de rijstvelden. Ik stond op het punt om een bijzonder cricketmoment te gaan beleven en dat is blijven hangen in mijn geheugen. In één van de wedstrijden toog ik als opener door de droogtebarsten op het veld naar de wickets, onder de strak blauwe lucht en in de brandende zon. Na een gespannen start begon ik er steeds beter het oog in te krijgen en begon ik de ballen goed te raken. Één van de bowlers had weinig antwoord op mijn batting en wierp een aantal halfvolley's op rij. Deze kon ik afstraffen met coverdrives. En toen kwam het bijzondere cricketmoment. Als een donderslag bij heldere hemel daalde plots bij één van de coverdrives, vanuit de goed gevulde tribune die aan de begraafplaats grenst, een luidkeelse becommentariëring neer op de bowler van een plaatselijke supporter. Het was een scheldkanonnade die zeer dreigend overkwam en het waren bepaald geen vriendelijke woorden in de Surinaamse taal. Er viel een doodse stilte -zowel op de tribune als op het veld- en het leek alsof een boze geest uit het graf van de aangrenzende begraafplaats was verrezen en iedereen vermanend aankeek. Na die doodse stilte besloot de bewuste bowler zichzelf af te zetten en niet meer terug te keren als bowler. De wedstrijd ging ongestoord verder en ik had een geweldig en memorabel cricketmoment beleefd.

Tot slot eindig ik met een cricketmoment dat voor de één een onvoorstelbare teleurstelling was en de ander een onvergetelijke vreugde bezorgde. In een wedstrijd tussen Dosti CC en SGS werd er een snellere bal door de SGS-bowler om mij losgelaten, even buiten de off stump. Met mijn uiterst uitgestrekte armen zwaaide ik met volle kracht mijn bat en meende de bal met dezelfde snelheid van mijn bat af te laten glijden en over de slipfielders heen te tillen voor vier. En zo voelde het ook. Echter, terwijl ik de bal raakte en in gedachten al de vier in het scoringboek liet noteren, draaide ik mij om en zag ik Maarten Ingelse op de eerste slip in een reflex en eveneens met een uitgestrekte arm met zijn rechterhand de bal hoog uit de lucht plukken. Een cricketmoment waar ik door Maarten Ingelse -die nu noodgedwongen zijn cricketloopbaan heeft moeten beëindigen- een aantal keren vriendelijk aan ben herinnerd in de voorbije jaren en recent (in juni 2019) nog bij Quick Nijmegen. En inderdaad, het was een geweldige vang!

Dank aan Drs. Roelof Balk, Mr. Vidjin Awadhpersad en mevrouw S. Awadhpersad voor hun suggesties en aanpassingen.

Almere, 24 augustus 2019